

mészetéről, annak eszmei alapvetéséről is. Költészetünk bartóki vonulatának is, Szilágyi Domokos elemzett versének magának is ez lehet az eszmeiséget illető meghatározása: költészet, mely a népi érzés hagyományait a mai észleletek alapján gyakorlati (szabadságvédelmi és gazdasági-szociális) tartalommal telíti.

Mit tehet majd a költő, a műfordító, aki ezt a verset egyszer (saját nemzete ihletével adva a formát) fordítani akarja? A Szegénylegények vers értéséhez hogyan idézi maga elé, fordításának olvasója, például a mezőségi betyárballadát:

*„Le az utcán, szép csendesen lefelé,
Szamosújvár börtönkapuja felé.
Szamosújvár börtönfala de sárga,
Oda leszek életfogytig bezárva.*

*Megüzenem én az édesanyámnak,
Küldjön párnát szegén Sándor fiának.
De az anyja azt válaszolja rája:
Göndör haja legyen az ő párnája.*

*Megüzenem én a feleségemnek,
Hogy viselje gondját mind a két gyermeknek.
Sem kovácsnak, sem kanásznak ne adja,
Legyenek betyárok, mint vót az apja.*

Mit tesz majd, aki Szilágyi Domokost fordítja? Legyen bár remek költő, műfordító, hogyan fogja elmondani, hogy ennek a versnek a műfaja: po-etika, hogy a verstani és etikai mozzanatok egyaránt fontosak benne? Hogyan fogja lefordítani azt az eszmeiséget, melyet így nevezett meg hajdan József Attila: népi arcvonal. Hogyan fognak egy-egy költői képet úgy megszerkeszteni, például ezt: „ingetek a kék ég” úgy, hogy e költői képnél kétoldalt őrt álljon Zrínyi és Weöres? És hogyan fogják lefordítani a vers színfala mögül éneklő Bartók-kórust; a bartóki eszményt: a régi gyökerekbe oltott újat?

CSIKÓS ANDRÁS RAJZA